

Những lá thư từ ban công

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Cho đến một ngày, tôi thấy ở góc ban công một cái máy nghe nhạc và một mảnh giấy nhỏ. Điều kì lạ là bên ngoài tờ giấy viết tên tôi.

Vị trí đặc biệt

Với đôi mắt to đẹp (theo lời cô giáo tôi) và quan trọng là không bị cận, tôi được xếp ngồi cuối lớp, đầu bàn cuối. Một vị trí chiến lược mà học sinh nào cũng mơ ước: tha hồ làm việc riêng, kiểm tra mà lỡ quên tí thì quay cóp cũng okie... Chỗ đó càng đắt giá hơn, là niềm mơ ước của phe áo dài lớp tôi và cả những lớp bên cạnh bởi bàn đối diện đây bên là chỗ của Quân.

Phạm Minh Quân – cái tên luôn được xướng lên cùng những tràng pháo tay rầm rộ mỗi lần trường khen thưởng học sinh tiêu biểu. Đã học giỏi lại còn đẹp trai. Đã thế lại là đội trưởng đội bóng rổ. Mà bóng rổ thì cô nàng nào chả mê, dù chẳng biết tí gì.

Chính vì thế mà tôi treo cái biển to dùng: “cho thuê chỗ ngồi cạnh mỹ nam”. Những tiết học với thầy cô dễ tính, tôi thu được ổi chiến lợi phẩm từ phi vụ này, toàn kẹo bánh với trà sữa. Kế hoạch kinh doanh bị dập tắt bởi chủ nhân bàn đối diện.

- Bà mà không thôi là tôi méc cô chủ nhiệm đấy – Quân quay sang đe dọa.

- Ông cứ thử mách xem – tôi vênh mặt thách thức.

Sự cố...

Buổi sáng, tôi thức dậy bởi những vạt nắng chiếu vào phòng với cái đầu đau vág vắt. Buổi sáng, trời đẹp, nắng nhẹ, gió nhẹ. Mọi thứ đều nhẹ nhàng tinh khôi trừ cái đầu nặng trĩu u uất của tôi. Chả hợp lòng người tí nào. Tôi chỉ nghĩ được thế bởi trong đầu tôi bây giờ là mớ bòng bong.

Suốt đêm qua, tôi nghĩ về chuyện của bố mẹ. Từ những rạn nứt nho nhỏ đến

những mâu thuẫn lớn hơn làm nên bầu không khí tích điện trong nhà. Và nó đã phát nổ vào hôm qua, bố mẹ quyết định li hôn. Tôi là người biết cuối cùng. Ngồi lặng đi nghe bố mẹ giải thích, hai chị em tôi có cùng một biểu cảm đó là thần thờ. Bà chị dù đã biết trước vài ngày vẫn bị sốc nhẹ vì nhanh quá. Còn tôi, tất nhiên là sốc toàn tập. Có khác gì sét đánh ngang tai đâu...

Thôi không nghĩ nữa!

Tôi sửa soạn rồi lao ra bến xe bus đến trường. Sân trường lác đác vài học sinh, tôi cuống cuống chạy như bay lên cầu thang. Lớp vắng tanh. Ôi cái đầu tôi, hôm nay đổi giờ học mà!!!

Bỏ cặp vào hộc bàn, tôi chạy ra ban công ngồi. Cả trường duy nhất lớp tôi có hai cửa và có một ban công nhỏ ở cửa sau, nhìn xuống dưới là sân bóng. Giờ ra chơi, chỗ ban công chật hẹp lúc nào cũng đông đúc. Tụi lớp tôi tán dóc ngoài đó, nhìn xuống sân bóng hay đơn giản là để chụp ảnh tự sướng. Tôi ngồi đây, trong một thoáng, khóc một cách ngon lành. Nước mắt là thứ tôi luôn tiết kiệm nhưng không thể dừng lại khi đã đổ. Dầu sao, những giọt nước mặn mặn ấy cũng như nước muối vậy, có khả năng xoa dịu, khử trùng vết thương rất tốt.

Trở lại lớp vẫn chưa có đứa nào, lớp học bá đạo của tôi chỉ đầy đủ trước giờ học một phút. Và tôi phải cảm ơn vì điều đó, không đứa nào thấy tôi khóc cả.

Thư điện tử gửi bằng ... tay

Từ hôm đó, ngày nào tôi cũng đi học sớm. Thay vì xe bus tôi đi xe đạp để ngắm đường, ngắm người qua lại, ngắm sự nhộn nhịp của phố gửi vào đó nỗi buồn của mình. Tôi là thế, thích tàng hình trong đám đông, cảm giác ấy rất thú vị. Và để trèo lên ban công kiểm chút bình yên suốt những ngày sóng gió kia.

Cho đến một ngày, tôi thấy ở góc ban công một cái máy nghe nhạc và một mảnh giấy nhỏ. Điều kì lạ là bên ngoài tờ giấy viết tên tôi.

Đến: cô nàng khóc nhè

Chủ đề: chỗ ban công

Suốt tuần nay, cậu chiếm chỗ ngồi buổi sáng của tớ đây.

P/s: mà khóc gì nhiều thế ??? nghe nhạc đi !

MNBDD.

Kiểu thư điện tử gửi bằng tay à? Tôi giật mình đánh thót nhìn quanh. Không có ai. Cái thư này xuất hiện từ lúc nào không biết. Lại còn là chữ con trai nữa chứ. Ôi bí mật của tôi ! Lại còn cả cái máy nghe nhạc này nữa chứ. Cả playlist sao chỉ có một bài mà lại không có tên nữa chứ. Đứa nào hù mình chẳng, nhạc rùng rợn à hay tiếng la hét. Liệu mình tôi nhấn nút ‘play’. Là giọng của Emilia:

“I’m a big big big girl

In a big big world

It's not a big big thing if you leave me

But I do do feel

That I too too will miss you much” .

Giai điệu quen thuộc mà tôi chỉ nghe mỗi khi buồn. Thế mà một tuần nay tôi quên mất liều thuốc hiệu nghiệm này.

Suốt buổi học, tôi nhìn khắp lớp, quan sát kĩ từng đứa xem đứa nào khả nghi nhất. Cuối cùng, một cách bất lực, tôi để lại lá thư tương tự chỗ ban công:

Đến: MNBDD

Chủ đề: cậu là nhân vật nào trong lớp vậy ???

Thanks! Nhưng cậu là bạn nào để tớ còn trả lại máy nghe nhạc.

P/s: tớ không khóc nè.

HTT.

Những nữ thám tử

Buổi tối, cuộc họp khẩn diễn ra tại lớp học thêm.

- Tụi mày điều tra xem đứa nào trong lớp hộ tau đi.
- Đưa xem cái thư nào – cái Ngọc nhanh nhẩu.
- Xem chữ đi mày – cái Anh thêm vào.
- Thôi ! Dừng lại hết, mai đến sớm là biết đứa nào, chả phải mày để lại đó lá thư à? - Nguyệt lên tiếng.

Cả bọn ngớ người. Hờ, nó thông minh nhất hội, lớp trưởng mà có thể mới quản được lớp học bá đạo của tôi.

Sáng hôm sau, tôi đạp như bay đến lớp. Đến sớm nhất trường luôn, tất nhiên là không kể mấy tên trog đội bóng rổ đang tập tành chuẩn bị cho giải đấu. Có

đến ba đứa lớp tôi trong đội bóng rổ. Tôi khựng lại ở bậc cầu thang cuối cùng. Biết mặt cậu bạn bí ẩn này rồi sẽ nói gì nhỉ.

- Hờ cái này mình chưa nghĩ tới. Chậc! Kệ cứ đi cái đã.

Ban công trống trơn không một bóng người. Chỉ có lá thư của tôi đã được thay bằng một lá thư khác mà thôi.

Đến: Thủy tinh

Chủ đề: máy nghe nhạc

Cái máy nghe nhạc cậu cứ giữ đi, khi nào cần tớ sẽ tự xuất hiện để lấy.

MNBDD.

Ôi không chịu nổi cái trò bí ẩn này mất. Tôi đập bàn liên tục:

- Lần này mấy bà phải ra tay thật sự rồi – tôi nói với ba cái mặt đang nhìn mình một cách biểu cảm...

Tôi không tin ba đứa bạn thân của tôi, toàn những quan chức cấp cao trong lớp mà không tìm ra nhân vật nào đứng sau vụ này: một lớp trưởng, một lớp phó, một tổ trưởng chứ có ít gì đâu.

Những lá thư từ ban công

Đến: MNBDD

Chủ đề: máy nghe nhạc

Thôi mà với lại tớ không quen dùng đồ người khác. Mau mau cho tớ biết đi để trả lại thề là trong bí mật.

P/s: tại sao lại là “Big big world”,

HTT.

Tất nhiên là tôi phải trả lời thư để còn cung cấp manh mối với phát cho thám

tử của tôi để họ còn đi so chữ nữa. Thật tình là tôi muốn nhanh nhanh tìm ra chủ nhân của chiếc máy nghe nhạc này.

Đến: Thủy ngân

Chủ đề: big big world

Chẳng phải cậu thích bài hát đó sao, thuốc trợ “cảm xúc” của cậu mà

MNBDD.

Thuốc “trợ cảm xúc” à ? Sao cậu ta biết nhỉ. Mà mấy con giời của tôi so chữ đến cả chục đứa sao vẫn chưa có kết quả nhỉ ?

Đến: MNBDD

Chủ đề: thuốc trợ cảm xúc

Không hiểu ??????????????????

P/s: tên tớ là Hoàng Thanh Thủy nhé. Cậu đừng gọi tớ là Thủy nọ Thủy kia nữa....

HTT.

\

Đến: HTT

Chủ đề: những người đồng cảnh ngộ

Thì cùng cảnh ngộ thôi. Chuyện bố mẹ chia tay ấy. Tớ cũng ngồi đúng chỗ ấy khóc giống cậu. Nhưng mà chuyện gì đến cuối cùng thì cũng đến thôi, phải biết chấp nhận. Không nên ràng buộc một mối quan hệ vốn đã rạn nứt từ lâu.

P/s: có điều tớ không khóc nhiều như cậu, vì tớ là con trai mà J

MNBDD.

Một người giống tôi có bố mẹ chia tay. Một người cùng cảnh ngộ và đã chịu đựng nỗi buồn ấy trước cả tôi và lâu hơn tôi. Nỗi buồn vì một gia đình không còn hoàn hảo như mình vẫn nghĩ. Tôi sắp bị cuốn vào những lá thư này mất rồi. Vấn đề là ở chỗ cậu bạn ấy là ai? Lớp tôi có đến 20 đứa con trai, chẳng nhẽ tôi đi hỏi từng đứa một và hi vọng cậu ta là người đầu tiên tôi hỏi. Một đứa nhút nhát như tôi, vùng phủ sóng khỏe nhất là với ba đứa bạn thân thì không đời nào có chuyện đó. Thôi khỏi, hãy tin vào các thám tử tài ba của mình.

Nhưng không thể phủ nhận rằng những lá thư từ ban công ấy làm cuộc sống của tôi thú vị hơn. Tôi vẫn nhận thư và reply đều đều: chuyện bài vở, chuyện thi cử, chuyện nhạc nhẽ, chuyện nọ chuyện kia.... Có điều, đọc cả chục mẫu thư mà cái Anh, cái Nguyệt, Ngọc và cả tôi không tài nào phát hiện ra giọng điệu của tên nào trong lớp. Tôi thì cũng bắt chọt đi học sớm vài bữa nhưng cũng chẳng thấy gì. Cứ như là cậu ta biết hết mọi kế hoạch ấy. Cậu ta chả để hở tí tạo dấu vết nào.

Công việc tìm kiếm chậm chạp trong khi chỉ còn hai tuần nữa là nghỉ hè. Tôi nhìn ra ban công chỗ góc nhỏ để thư. Trời nắng những tia nắng vàng lọt qua từng khe hở lan can, nhảy nhót trên nền gạch. Thở dài đánh thượt một cái, tôi quay lại bắt gặp ánh mắt của mỹ nam lớp tôi. Cậu ta nhe răng cười với tôi. Nụ cười ấm áp như những tia nắng ngoài kia. Tôi cũng cười đáp lại.

- Rõ ràng là cậu ta đang nhìn mình mà. Xùy, cứ làm như tôi không biết đấy - tôi tự nhủ.

Lộ diện

- Cái kiểu thư từ bí bí mật mật này á, chỉ của tên nào thích mày thôi – Anh vừa nói vừa nhét mấy cái snack khoai tây vào miệng. (vì cái phi vụ này mà tôi mất kha khá bím bím với trà sữa. Tất cả chỉ vì cái tính tò mò của tôi.)

- Thế này nhá, tụi tao khoanh vùng rồi chỉ có ba tên trong đội bóng rổ là thường xuyên đến sớm thôi.

- Tụi nó đi tập chuẩn bị thi đấu mà – Tôi thở dài ngao ngán.

- Thăng Hùng thì không đời nào, thăng Hiếu cũng không thể. Hai đứa nó có

gấu cả rồi. Còn mỗi tên Quân ? – cái Nguyệt lảm nhảm.

- Này, bọn mày đang điều tra theo hướng nào đấy hả? Bạn Quân hot boy ấy càng không thể. Tôi với hần ngồi cạnh nhau gần một năm trời, học với nhau gần hai năm, số lần nói chuyện tử tế với nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay còn chưa hết, toàn đại chiến bằng mồm miệng. – Tôi nói một tràng dài.

- Ghét của nào trời trao của ấy, biết đâu được lửa gần rơm ... bây giờ mới bén – cái Anh thêm vào

Cả bọn phá lên cười như mấy con hăm, thiếu chút nữa mẹ tôi phải chạy lên phòng để xem là đang làm bài tập hay đang tập cơ miệng với cơ mặt.

- Tao đoán chắc là đứa nào ít nói, trầm tính của lớp mình ấy. Kiểu như Nam chẳng hạn. – Tôi bảo.

- Không đâu mày, tao hỏi hần đầu tiên. – Nguyệt nói.

- Sao mày cứ phủ đầu, vui dập suy luận của tao thế hả ? Chỉ hai tuần nữa là nghỉ hè, tụi mày nhanh nhanh lên. Gần 3 tuần nay tao cầm cái máy nghe nhạc chỉ có đọc một bài này rồi. Xong việc là có chè ăn ngay. – Tôi năn nỉ.

Sáng, tôi nhận được những hai lá thư từ ban công. Cái đầu tiên :

Đến: Thủy quái

Chủ đề: thám tử

Hì. Cái Ngọc, Nguyệt với Anh là thám tử của cậu hả? Tổ bảo khi nào cần máy nghe nhạc sẽ tự lộ diện mà.

P/s: kiểu tóc mới của cậu đẹp đấy J.

MNBĐD.

Cả bọn trố mắt ra nhìn. Cái thứ hai:

Đến: HTT

Chủ đề: những thắc mắc của cậu

Mấy lần cậu hỏi tớ sao biết bản nhạc cậu thích, biết quán quen của bốn cô nương rồi cả những sở thích của cậu... Đơn giản vì khi cậu thích ai đó, cậu sẽ biết rất nhiều về họ, bằng cách này hay cách khác.

P/s: tớ đang tỏ tình với cậu đấy!

MNBĐD.

Đọc xong cả bốn mắt chữ A mồm chữ O luôn. Tôi không tin vào mắt mình nữa. Cái Nguyệt túm lấy cái Ngọc, cái Ngọc túm cái Anh, còn cái Anh thì vỗ đét vào vai tôi:

- Đấy tao đã bảo mà chỉ có đứa nào “kết ” mà thôi.

Tôi không trả lời thư... Cho đến hôm thứ tư, chỗ ban công có một mảnh giấy quen thuộc. Tôi nhặt lấy, cất vào cặp đợi đến cuối giờ, phải xem cùng ba nàng kia không thì tôi vỡ tim mất.

Mảnh giấy với nét chữ quen thuộc :

Đến: HTT

Chủ đề: who am I ?

Vì cậu không trả lời nên ...

MNBĐD= mỹ nam bàn đối diện

P/s: mỹ nam là cậu hay gọi đấy nhé! Bây giờ tớ cần máy nghe nhạc.

MNBĐD.

Thế đấy cậu ta ngồi ngay cạnh tôi, chỉ có điều là ở dãy bên. Mặt tôi đỏ bừng bừng. Ba con gái kia thì cứ thi nhau cười.

- Thấy chưa lửa gần rơm mà... - Anh châm biếm .

- Quân à? Tớ bỏ cho cậu một phiếu.

- Tao đồng ý với ý kiến của con Nguyệt. Quân thân! Vậy là cậu có thêm một phiếu - Ngọc tiếp lời.

- Còn mày, nhân vật chính ??? – Anh quay sang tôi...

Tôi lặng đi trong đầu thoáng hiện ra ánh mắt và nụ cười hôm nọ của Quân...

Confession

Buổi sáng, ba ngày sau khi biết mọi chuyện, điện thoại của tôi rung lên liên tục. Tôi nhận được ba tin nhắn.

Từ Ngọc: sorry, tau bi Quan mua chuoc nen da ke chuyen cua may. The co cai dien thoai, hom do tau lo mieng va ...

Từ Nguyệt: thanh that ma noi thi tau chinh la ba moi, nguoi chi Quan cach cam cua ;)

Từ Anh: tao la do dong doi xo day, may hoi cai Nguyệt voi cai Ngọc ay. Ah, chang phai may thich duoc to tinh bang thu tay a, cai nay tau noi voi Quan day J. Kieu nay doc dao chua ha?

Thế đấy, hỏi sao tụi nó không tìm ra mà để người ta phải tự lộ diện. Bởi mọi chuyện đều có bàn tay tụi nó sắp xếp . Tôi gửi cho ba đứa một tin nhắn với cùng một nội dung: “tụi may yên tâm, vụ này tao sẽ xử đẹp, cả 3 đứa bay cu cho do.”

Nhưng mà để sau, tôi có cái hẹn cần phải đến ban công nhỏ lúc 6h30.

- Tớ..... – Quân ập ứng.

- Xuyết

Tôi ra dấu rồi nhanh tay lôi chiếc máy nghe nhạc từ trong túi ra, một bên tai nghe nhét vào tai Quân, cái còn lại nhét vào tai mình.

- Cùng nghe nhé!

Mặt trời đang lên, nắng chiếu khắp sân bóng. Những quả bóng màu cam bay bay, chuyền qua tay của năm sáu chàng trai. Có biết đâu đội trưởng đội bóng rổ đang bị tôi bắt cóc. Đó là bản ” I just called to say I love you” của Stevie Wonder :

“I just called to say I love you

I just called to say how much I care

I just called to say I love you

And I mean it from the bottom of my heart “.